

عنوان مقاله:

بررسی نقش دانش بومی آبخیزداری در توسعه پایداری روستایی

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی علوم و مهندسی آبخیزداری ایران مدیریت حوزه های آبخیز (سال: 1386)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

محمد مهدی فاضل بیگی - دانشجوی کارشناسی ارشد توسعه روستایی دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و

خلاصه مقاله:

بیگمان سده ی بیستم میلادی، یکی از سده های شگفت انگیز در تاریخ جهان بوده است. این شگفت انگیز بودن را نباید حتما از دید مثبت نگریست. در بسیاری از میدان ها آن را می توان یکی از هولناک ترین دوران های زندگی بشری شمرد. هولناک بودنش بیش از همه، در راستای ویرانی دو زیستگاه اصلی بشری جلوه کرده است. نخست، زیستگاه طبیعی و دیگری زیستگاه فرهنگی، یعنی دو زیستگاهی که همه ی هستی انسان و آینده اش به آن وابسته است. زیستگاه طبیعی شامل حوزه های آبخیز و انواع مختلفی از منابع طبیعی، خاک، آب، جنگل، مرتع، حیات وحش و ... می باشد. در این میان دانش بومی به عنوان یکی از اجزا اصلی زیستگاه فرهنگی از نقشی برجسته در حفظ زیستگاه طبیعی برخوردار است. حفاظت، احیا و اصلاح آبخیزها برای دستیابی کامل به اهداف توسعه اهمیت حیاتی دارند. لذا بسیاری از کشورهای در حال توسعه به این امر توجه داشته و منابع زیادی را در زمینه آبخیزداری صرف می کنند. یکی از راهکارهای بهبود وضعیت آبخیزها استفاده از دانش سنتی بومیان هر منطقه است که به واسطه کل نگر بودن و پیدایش تدریجی، تطابق بسیاری با اکوسیستم یافته که این خود می تواند گام بزرگی در جهت پایداری محیط زیست باشد. تجربه چند دهه گذشته در زمینه توسعه روستایی نشان می دهد که نحوه نگرش به موضوع روستا و توسعه روستایی باید دچار دگرگونی بنیادین شود. برای شناخت روستا، مسائل آن و توسعه روستایی و همچنین اجزای وابسته آن از قبیل آبخیزداری باید به آن به صورت یک کل واحد نگریست و با نگرش سیستمی شناخت لازم را کسب کرد.

کلمات کلیدی:

دانش بومی، نگرش سیستمی، توسعه پایدار، توسعه روستایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/44826>

